

Landskap: Småland Upptecknat av: Loon Rydstrand
Härad: Östbo Adress: Brodalen
Socken: Hångers Berättat av: Josefina Pettersson
Uppteckningsår: 1943 Född år 1876 i Dannäs

Uppteckningen rör

Gätor.

Smålandsbönderna och dess skog.

Opdatär.

För oäkta barn.

Lägen om Hångers kyrkas.

ACC. NR M. 9188:1

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Gator.

Man kokar det inte, man äter det inte och dricker det
inte heller, men det smakar ändå bra för många?
(Tabak)

Om man ser det, så ser man (det) inte,
och ser man det inte, så ser man (det)?
(Märskak)

Ljust jag skyr och för det flyr,
churas det skänkis mig liv?
(Skuggan)

Vad gör korden för ro skall?
(År)

Vad är det, som alla vill bli men ingen vara?
(Gammal)

Jag är det inte, du är det inte, men liksom
är vi det?
(Två)

ACC. N:R M. 9188: 2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

På 1860-70 kallt kom beslagmännen ut till bönderna
för att köpa skog. Det var inte alltid de lyckades så
bra, och kallt varo detta ägarföreläggande bönder. Lite stor del
samma Sina Skogar.

Till en gammal rustlandsbonde kom en dag några
beslagsherrar och bad för köpa skogsmark. Men bonden hade
lugnt händerna i byxfickorna och sade helt lugnt:

"Nej, man bakar bröd i dag."

Därmed ville han säga att han hade mer till-
räckligt, så att han ej behövde sälja någon skog.

Ordaliv.

Vad Gjäms det hie all bada, da man ä̃ ren och
kan simmas, sa' salaru.

Du kalla Östersjö, sa' Gjörnan, salt i Gjörnan.

Du klokaste ger sffer, sa' gubben, girt undan för
lakomslivet.

En kunglig lall, sa' luffaren, vakade på gödababaden.

Det är inget lyfte all ha skal snyfte, men det ä̃ nu
slan skam all komma närlö fram.

Vem vet, var karnu har sin gång, sa' gummuan, falls
svarom i bakugnan.

Stigom full av kornu folks och skallet fullt av hästar,
det festas på en fallig bonde.

Gamla ordskåp.

Gaule värar has hårde horn. (ordspråk!)

De ä' unga ho på isen så länge rompen ä' på land. (ordspråk!)

Husi var buske, så' haru, när det blev sommar.

Det blev inte gott i vädret, färva'n det enda kommer ner,
så' herringen, raula utfrö legad i lakret.

Eländ på eländ, så' herringen, raula på grisen.

En skov inte för olyckan fly, så' herringen, matla
prästen.

Som man bäddas, så' man ligga, så' prigan, lade
sig jämt i luffaren.

Lika baru laka läst, så' solarna te prästen.

Vi prästen, så' klokaru.

När det regnar på prästen, så' drupper det på
klokaru. (ordspråk!)

Min son Per och den svin te, de gör fyra, så' bonden.

Ordelar och kalesätt.

Goddag, så han som kom in i kyrkan.

Hu är det slut med nissla, så grifven, grävste
läggen.

Della var både rarl och svärlat, så länman, kom
in i himmel.

Omhjerta fänöjer, så bonden, kysste sin hustru.

Det är fänöjer som det är, så grannen, firs
av Jan.

Det blir i alla fall inget av, färrän vi kommer, så
bodelu till sin med hjälpare.

Deus verkau börjas illo, så han som skulle kängas
på måndag.

Lakta men väl, så skomakaren, på välling med en Egl.

ACC. NR M. 9188:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det var en lön som hade fallit ett "vänta" barn. Det
avsägs på den tiden mycket skamligt. Den som fallit del
fick inte sedan visa sig för fallit på åtminstone ett
år. Detta var på 1800-talets början.

Nu gick denna flitna till prästen för att skad lön
svors för sitt förtag. Hon gick mycket föräckt till
prästen, ty hon väntade som då för sin lön, som hon fallit
so flera andra. Men prästen blott tog henne i hand och
sade att "det är svårt, för jag det kommit en, så vill det
sedan gärna komma fler."

Prästen tog tydligen detta som en uppmaning, ty
hon blev sedan moder till sex stycken "vänta" barn.

ACC. NR M. 9188:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När Hägers gamla kyrka skulle byggas,
fanns det en murare som var mycket egendartig. Han
konade de andra arbetarna för att de gingo till gud-
stjänst och för att de glädde sig åt att den nya kyrkan
skulle bli färdig.

Den nya kyrkan blev färdig och han dök alltså om-
vänd och en dag därpå kramade han med fröjd ställningen
och slog in på sig.